

του, αν με ιδῆ να μπαίνω από το παράθυρο ;»

Και πραγματικῶς, τὸ δωμάτιον ἦτο κατοικημένον. Ὑπὸ τὸ τρίμον φῶς τῆς λυχνίας, ὁ μικρὸς τζόκευ διέκρινεν ἕνα ὑψηλὸν γέροντα με λευκὴν γενειάδα καὶ με ἐπανωφόρι ἀπογούνα, κουρελιασμένον, ὁ ὁποῖος ἐπεριπατοῦσε ψηλαφητὴ, τείνων τὸ σῶς, ὡς νὰ ἤθελε νὰ ἐξηγήσῃ κάποιον ἀσυνήθη κρότον. Ὁ κρότος αὐτὸς ἦτο ἐκεῖνος πού εἶχε κάμη ὁ Μπόμπης πίπτων εἰς τὴν τένταν. Ἐννοήσας ἐπὶ τέλους ὁ γέρον, οἱ προήρχετο ἀπὸ τὸ παράθυρον, ἐπλησίασεν αὐτὸ καὶ τὸ ἤνοιξεν. Ἀμέσως τότε ὁ Μπόμπης εἰσεπήδησεν εἰς τὸ δωμάτιον.

— Ποῖος εἶνε ; ἠρώτησεν ὁ ἄνθρωπος με τὴν λευκὴν γενειάδα.

— Ἐνα δυστυχισμένο παιδί πού ἐπέσε ἀπὸ τὸ πύργου, ἀπεκρίθη ὁ μικρός. Συγχωρήστέ με, κύριε, ἀλλὰ... με εἶχαν κλειδωμένον... ἔκαμα νὰ φύγω, παραπάτησα κ' ἔπεσα...

— Κακόμοιρε! .. μπερούσες νὰ σκοτωθῆς!

— Κ' ἐγώ, μὰ τὴν ἀλήθεια, ἀπορῶ πῶς δὲν σκοτώθηκα!

Διχρούσης αὐτῆς τῆς συνομιλίας, ὁ γέρον εἶχε πλησίασῃ τὸν κρεῖσσικτον καὶ περιέφερον ἑλαφρὰ τὰς χεῖράς του ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του καὶ κατ' ὄλον τὸ μῆκος τοῦ σώματός του. Ἀφού ἐτελείωσεν αὐτὴν τὴν ψηλάφησιν, τὴν ὁποίαν ὁ μικρὸς ὑπέστη ἀπόδως, διότι ἡ ἀγαθὴ μουσιγνωμία τοῦ γέροντος ἐνέπνευεν ἐμπιστοσύνην, εὖτος τῷ εἶπεν:

— Ὅποιος καὶ ἂν εἶσαι, σὺ πού ἐρχεσαι νὰ παραξῆς τὴν ἐρημίαν ἐνὸς δυστυχῶς τυφλοῦ, καλῶς ἤλθες!

Ὁ φυλακισμένος

Ὁ μικρὸς Ἄγγλος, ἀπὸ τὰς λέξεις αὐτὰς ἐνόησε τὴν αἰτίαν τῶν διατακτικῶν κινήματων τοῦ γέροντος κ' ἐδόξασε τὴν τύχην, ἡ ὁποία τὸν ἐρρίψεν εἰς τὸ δωμάτιον ἐνὸς ἀνθρώπου, τὸν ὁποῖον ἡ τύφλωσις του, ἐν πάσῃ περιπτώσει, καθίστα ἀκίνδυνον.

Συνήλθε ταχέως ἀπὸ τὰς διαφορὰς συγκινήσεις καὶ ἠρώτησε:

— Σὰς παραλαβῶ, κύριε, σὰς εἶθε ὁ νοικοκύρης αὐτοῦ τοῦ πύργου;

— Ὁχι, ἀπεκρίθη ὁ τυφλός· δὲν εἶμαι παρὰ ἕνας δυστυχῆς φυλακισμένος.

Ὁ Μπόμπης ἀνεπήδησεν ἀπὸ τὸ κάθισμά του κ' ἐκύτταξε τὸ μῶλις ἐπιπλωμένον ἐκεῖνο δωμάτιον.

— Μὰ εἶνε λοιπὸν φυλακὴ ἐδῶ, ἠρώτησεν ἐκπληκτικῶς.

— Δυστυχῶς ναί. Φοβερὰ φυλακὴ ἀπὸ τὴν ὁποίαν ποτὲ δὲν θὰ μπορέσω νὰ βγῶ.

Εἶμαι ἀπελπισμένος... Ἀλλὰ πρὶν σὲ λυπήσω με τὴν διήγησιν τῶν συμφορῶν μου, πέμψου πρῶτα ποῖος εἶσαι καὶ ποῖα κακοτυχία σὲ ὠδήγησεν ἐδῶ.

Ὁ Μπόμπης διηγήθη εἰς τὸν γέροντα ὑπὸ πείρας περιστάσεις ἠναγκάσθη νὰ εἰσβάλῃ εἰς τὴν φυλακὴν του διὰ τοῦ παραθύρου, καὶ ἀφού ἐτελείωσε τὴν διήγησιν του, ἔλαβε τὸν λόγον καὶ ὁ τυφλός.

— Τώρα πού ξεύρω τὴν ἱστορία σου, μικρὸ μου φίλε, τῷ εἶπε, θὰ σοῦ διηγήθῶ καὶ τὴν δική μου. Ἴσως αὐτὴ ἢ περιπέτεια σου θὰ εἶνε εὐεργετικὴ καὶ διὰ τούς δύο μας. Εἶμαι ὁ κόμης Μουσοῦ ὁ πρῶτος, τελευταῖος ἀπόγονος τῆς εὐγενοῦς οἰκογενείας τῶν Μουσοῦ ντ' Ἀρμαγιέ, πρῶτον κοντόσταυλος τοῦ βασιλέως Λουδοβίκου ΙΔ'. Ἰδοὺ ἄλλως τε καὶ ἡ εἰκὼν μου ἐν μεγάλῃ στολῇ.

«Οἱ δύο ὑπηρετὰι ὑπῆκουσαν ἀμέσως...» (Σελ. 207 στ. α')

Εἶνε τὸ μόνον πρᾶγμα πού μετ' ἄρισεν εἰς τὴν φυλακὴν ὁ ἀνεψιός μου, ὁ ὁποῖος με θίωρεὶ σβυσμένον ἀπὸ τὴν Βίβλον τῶν ζωντανῶν!.

Ταῦτα λέγων ὁ γέρον τυφλός, ἐπῆρε τὸν Μπόμπην ἀπὸ τὸ χεῖρ καὶ διηυθύνθη ψηλαφητῶς πρὸς μίαν μεγάλην εἰκόνα, τῆς ὁποίας τὸ χρυσοῦν πλαίσιον ἀντετίθετο ζωηρῶς πρὸς τὴν πτωχεῖαν τῆς λοιπῆς ἐπιπλώσεως.

— Ὡστε, κύριε, ἠρώτησεν ὁ μικρὸς τζόκευ, σὰς ἔχουν κλεισμένον ἐδῶ χωρὶς νὰ θέλετε;

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ τυφλός. Ὁ ἀνεψιός μου κόμης Μουσοῦ, διὰ νὰ ἰδιοποιηθῇ τὴν μεγάλην μου περιουσίαν, με παρέστησεν ὡς τρελλόν. Ἰδοὺ διατὶ με κρατεῖ φυλακισμένον ἐδῶ-μέσα, ἔχων ὡς συννόχους δύο ἀπὸ τοὺς ὑπηρετὰς του. Πέντε χρόνια φυτοζῶω φυλακισμένος εἰς αὐτὸ τὸ ἐλεεινὸν δωμάτιον, ὅπου ὁ κακούργος προσπαθεῖ νὰ με θανατώσῃ βραδέως διὰ τῶν στερημάτων καὶ διὰ τοῦ ψύχους. Ἀλλοίμονον! Ἐπιτέλους θὰ τὸ κατορθώσῃ! Διότι τί εἴμπορεῖ νὰ κάμῃ ἕνας δυστυχῆς τυφλός ἐναντίον τοῦ τρο-

μεροῦ ἰδιοκτητοῦ τοῦ Μαύρου Πύργου!

Ὁ μικρὸς τζόκευ, συγκακινημένος, ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ γέροντος καὶ παραφερόμενος ἀπὸ τὴν φυσικὴν του μεγαλοφυΐαν, τῷ εἶπε:

— Κύριε κόμη, ὡς τώρα δὲν ἠμπορούσατε τίποτε. Ἀλλὰ ἐγώ εἶμαι ἐδῶ! Θὰ σὰς βοηθῶ νὰ δραπετεύσετε καὶ νὰ ἐκδικηθῆτε τὸν κακὸν ἀνεψιόν σας.

Ὁ γέρον ἐκίνησε μελαγχολικῶς τὴν κεφαλὴν.

— Πρῶτα-πρῶτα, ἀπεκρίθη, πρέπει νὰ μπορέσης σὺ νὰ βγῆς ἀπὸ αὐτὸ τὸ δωμάτιον. Ἀλλὰ βλέπεις, ὅτι εἶσαι κλεισμένος σὰν καὶ μένα.

— Μπα!.. εἶπεν ὁ Μπόμπης· πῶς ἔφυγα πρῶτην φορά ἀπὸ τὴ φυλακὴ μου;

— Γενναῖο παιδί! ἀνεκράξεν ὁ κόμης, ἐπιθέτων θωπευτικῶς τὴν χεῖρα του ἐπὶ τῆς ξανθῆς κεφαλῆς τοῦ μικροῦ τζόκευ. Ἐγὼ βέβαια δὲν θὰ σὲ ἀποθαρρύνω. Ἀπεναντίας θὰ σοῦ ὑποδείξω τρόπον σωτηρίας, τὸν ὁποῖον, ἂν ἐγὼ δὲν θὰ εἴμπορούσα νὰ μεταχειρισθῶ, ἕνα παιδί ὅμως τῆς ἡλικίας σου, εὐκίνητον καὶ τολμηρὸν σὰν ἐσέ, εἴμπορεῖ ἴσως νὰ χρησιμοποίησῃ. Ἀκουσέ με καλὰ πίσω ἀπὸ τὴν πλάκα τῆς ἐστίας, ὅθι εὐρῆς...

Δὲν ἐπρόσθεσε νὰποτελειώσῃ τὴν φράσιν του. Ἡ βραβία θύρα ἠνοιχθὲν ἀποτομῶς καὶ ὁ Μπόμπης, συλληφθεὶς ἀπὸ δύο βάνασα χεῖρα, εὐρέθη ἐνώπιον τριῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι εἶχον εἰσελθῆ εἰς τὴν αἴθουσαν: Οἱ τρεῖς αὐτοὶ ἄνθρωποι ἦσαν ὁ κόμης Μουσοῦ, ὁ νεώτερος, καὶ οἱ δύο ἐμπιστοὶ ὑπηρετὰι του, Φλωρίνος καὶ Πέτρος.

Ὁ κόμης ἦτο κόκκινος, με τὴν περὸν ῥούκαν φορεμένην ἀνάποδα καὶ με τὸ περιλαίμιον ξεθολοκωμένον. Προφανῶς ἦτο μεθυσμένος καὶ ἀπὸ θυμὸν καὶ ἀπὸ κρασί. Ὅταν εἶδεν εἰς τοὺς πόδας του τὸν μικρὸν τζόκευ, τὸν ὁποῖον τοῦ ἐρεσαν οἱ δύο ὑπηρετὰι, ἐξέβαλε βρυχηθμὸν θηρίου.

— Παλχοπαῖδο! ἔτσι λοιπὸν ἀνταμείβῃ; τὴ φιλοξενία σου σὺ προσέφερα, γι' ἀγάπην τοῦ δουκὸς Λωζέν, τοῦ κυρίου σου; Ἐπωφελήθης διὰ νὰ με κατασκοπεύσης καὶ νὰ μάθῃς τὰ οἰκογενειακά μου μυστικά; Ἐννοια σου ἔμωσ, κακόμοιρε, καὶ ὅθι ἰδῆς τί σὲ περιμένει!

Ἐπειτα, στραφείς πρὸς τοὺς ὑπηρετὰς, ἐσταύρωσε τὰ χεῖρα του κ' ἐφώναξε:

— Δὲν σὰς τῶλεγα, ἄθλιε, ὅτι ἄκουα κρότους στὸ πύργου;.. Πῶς τὸ παλχοπαῖδο αὐτὸ κατορθώσας νὰ φθάσῃ ὡς ἐδῶ; Πῶς; Θέλω νὰ τὸ μάθω.

Οἱ ὑπηρετὰι ἐκυντᾶζοντο με ἀπορίαν, ποὶ ἦσαν ὁ κόμης Μουσοῦ, ὁ νεώτερος, καὶ οἱ δύο ἐμπιστοὶ ὑπηρετὰι του, Φλωρίνος καὶ Πέτρος.

Οἱ ὑπηρετὰι ἐκυντᾶζοντο με ἀπορίαν,

μὴ ἐννοουῦντες περισσότερο τὸν κυρίου τὴν παρουσίαν τοῦ μικροῦ ξένου εἰς τὴν φυλακὴν τοῦ τυφλοῦ. Ἀλλ' ὁ Μπόμπης, ἠρεμώτατος, τὰ ἐξηγήσεν ὅλα:

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε κόμη, εἶπεν. Ἐδῶ μέσα μπῆκα μόνος μου, ἀπὸ τὸ παράθυρο, γιὰτὶ με εἶχαν κλειδώσῃ στὸ δωμάτιό μου, κ' αὐτὸ δὲν μποροῦσα νὰ τὸ ὑποφέρω. Ἐπρεπε νὰ με ἀφίσουν ἐλεύθερο, γιὰτὶ δὲν εἶχα κάμη βέβαια κανένα νακὸ.

Ἡ ἀπάντησις τοῦ μικροῦ, ἀντὶ νὰ καθησυχάσῃ τὸν κόμητα, τὸν ἐξηρέτισε περισσότερο. Ἀπὸ κόκκινος ἐγένετο πράσινος καὶ ἐφώναξε:

— Ἐγὼ λοιπὸν νὰ σὲ μάθω, νὰ μὴν εἶσαι ἄλλοτε τότε περιέργος!.. Καὶ πρῶτα-πρῶτα πρέπει νὰ ξεύρης, κακόμοιρε, ὅτι αὐτὸς πού τοῦ παρεβίασας τὸ μυστικόν, εἶνε ἕνας ἄνθρωπος χαμένος καὶ οἱ ποτὲ δὲν θὰ βγῇ ἀπὸ δῶ-μέσα. Ποτέ! ἀκούε;

Τότε ὁ τυφλός γέρον ἐπενέβη. Ἀνώρθωσε τὸ ὑψηλὸν του ἀνάουγμα, ἐδιπλώθη μεγαλοπρεπῶς με τὸν μανδύαν του καὶ δι' ἰσχυρᾶς φωνῆς εἶπεν εὐγενικῶς:

— Κόμη! δὲν σὰς ἀρκεῖ νὰ βροσάζετε τοὺς γέροντας, ἀλλὰ θέλετε τώρα νὰ τὰ βάλετε καὶ με τὰ παιδιά;

Φρικτὴ βλασφημία ἦτο ἡ ἀπάντησις τοῦ ἐξάλλου κόμητος. Ἐστράφη πρὸς τοὺς ὑπηρετὰς του καὶ τοὺς διέταξε:

— Φλωρίνε... Πέτρε... πιστοὶ μου... πιάστε μου αὐτὸ τὸ διαβολόπαῖδο καὶ κλειστὲ μού το στὸ μπουδρουμί. Ἀὔριο θὰ ἰδοῦμε τί θὰ τὸ κάμωμε, γιὰτὶ κανεὶς δὲν εἴμπορεῖ νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸν πύργου, γνωρίζων τὸ μυστικόν μου!

Οἱ δύο ὑπηρετὰι ὑπήκουσαν ἀμέσως εἰς αὐτὴν τὴν διαταγὴν. Ἐπιτάσαν τὸν Μπόμπην, ἀνίσχυρον νάντισταθῆ ἐναντίον των, ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ ὁ ἄλλος ἀπὸ τὰ πόδια, καὶ τὸν ἀπήγαγον.

Ἀπὸ τοὺς σκοτεινοὺς διαδρόμους, ὁ μικρὸς τζόκευ, ἀπαγόμενος εἰς τὴν εἰρικήν, ἤκουε τὴν φωνὴν τοῦ γέροντος, ὁ ὁποῖος ἔλεγε:

— Κακέ! δολοφόνε! κακοῦργε! Νὰ εἶσαι καταραμένος!..

Καὶ εἰς τὴν κατάραν αὐτὴν τοῦ δυστυχῶς θεοῦ ἀπεκρίνετο ὁ σαρκαστικὸς γέλως τοῦ ἀνεψιοῦ...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Εἰς τὴν εἰρικήν

Ποντίνα!

Ἐπανευρίσκειν τὸν Μπόμπην εἰς τὴν εἰρικήν, ὅπου ἐνεκλεισθῆ κατὰ διαταγὴν τοῦ πυργοδεσπότη.

Τὸ σκότος ἐκεῖ-μέσα ἦτο βαθύ. Ἀλλὰ ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ φανοῦ, τὸν ὁποῖον ἐκράτει εἰς τῶν ὑπηρετῶν πού τὸν εἶχαν μεταφέρει, ἐπρόσθεσε νὰ ιδῆ ἐν ἐκτωγώνιον δωμάτιον, ἐν μέρει ὑπόγειον. Οἱ τοῖχοι του, μουχλιασμένοι, ἐστάζαν ἀπὸ τὴν

ὕγρασιαν. Εἰς μίαν ἄκρην τοῦ εἶχαν δεῖξῃ ἕνα πέτρινον σκαμνί, καὶ ἐκεῖ ἐπάνω εἶχε καθῆσθαι, ὀλομόναχος ὅπως εἰς ἕνα τάρον.

Ἡ φρικτὴ ἐκείνη φυλακὴ δὲν θὰ ἐγένετο, ἀλήθεια, ὁ τάφος του; Αὐτὴν τὴν φωνὴν δὲν εἶχε τὴν παραμικρὰν ἐλπίδα σωτηρίας. Νὰ δραπετεύσῃ; ἀδύνατον! Καὶ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ὁ σκληρὸς πυργοδεσπότης, τοῦ ὁποῖου ἀκουσίως τοῦ εἶχε μάθῃ τὸ μυστικόν, ὅθι τὸν ἀρῖεν αἰωνίως θηκνέμενον ἐκεῖ. Ποῖος θ' ἠνυσούσας διὰ τὴν ἐξαφάνισίν του; κανεὶς!

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ δουκὸς, οὐκ ἔμελλε τζόκευ δὲν εἶχε πλέον εἰς τὸ Παρίσι κανένα φίλον, κανένα προστάτην. Ἀπ' ὀλίγους τοὺς κομφοῦ; ἐκεῖνος αὐλικός, ἀπ' ὄλας τὰς ὠραίας κυρίας πού διεσκέδαζαν με τὸν μικρὸν τζόκευ, ὅπως μ' ἕνα παιγνίδι, ὅταν ἦτο τῆς μόδας, ποῖος τὸν ἐσυλλογίζετο τώρα;

Ναί! ἦτο χαμένος! Δὲν εἶχε πλέον παρὰ νὰ περιμένῃ τὸν θάνατον μέσα εἰς τοὺς τέσσαρας, ἢ μᾶλλον τοὺς ὀκτὼ ἐκεῖνους τοίχους.

Ἐσυλλογίζετο τὸν προαιουμένον φίλον του Πέρτενερ κ' ἐφαντάζετο ὅτι γρήγορα θὰ τὸν ἐπανεύρισκε.

(Ἐπεται συνέχεια)

Η ΛΑΒΩΜΕΝΗ ΣΗΜΑΙΑ

Τὸ μέτωπο ἔλοι σκύψτε ταπεινά Μ' εὐλάβεια μπροστὰ στὴν τιμημένην Σημαία τοῦ πολέμου, πού περνᾷ, Τὴ λαβωμένη!

Τῶρ ἀπ' τῆς μάχης ἦρθε τὴ φωτιά, Γι' αὐτὸ εἶνε ματωμένη μαύρη, τροπία Κί' ἡ κάθε της βαθεῖα λαβωματιὰ Σκορπίζει ἀνατριχίλας κορδιοχτύπια.

Κυμάτιζε, χιονάτη γαλανὴ Σὲ νίκας ὀδηγώντας δαυνοφόρες, Σκλάβεα τὸ μεταένιο της πανί Σκέπασε χῶρες.

Μὰ ἡ λαύρα τῆς σημαίας τὴ θωριὰ Τὴ μαύρισε... Καὶ τώρα γέρνει ἡ δόλια, Κουρὶλι τὸ πανί της... Ἀχ! βαρεῖα Τὴν πλήγωσαν τοῦ ἐχθροῦ τ' ἀπονα βόλια.

Καθὼς περνᾷ... πῆς αὔρας μὴ ἀπαλῆ Πνοὴ τὴν ἀγκαλιάζει, τὴ χαϊδεύει. Νὰ γιάνῃ τῆς πληγῆς με τὸ φιλί Ὁαρρεῖα γυρεῖ.

Στοῦ ἐλεύθερου ἀγριοῦ τὴν ἀγκαλιά Νοιώθει δροσιὰ ἢ σημαία καὶ γλυκαίνου Οἱ πόνοι της. Γι' ἀγνά του τὰ φιλιά. Δαφνόφυλλα εἶνε δόξας πού τὴν φαίνουν.

Μ' εὐλάβεια προσκυνήστε ταπεινά Τὴν ἱερὴ σημαία, πού διαβαίνει, Νικητρία ἀπ' τὸν πόλεμο γυρνᾷ Καὶ λαβωμένη!

ΚΡΗΤΙΚΟΠΟΥΛΑ

ΜΕΛΕΤΗ

σκύψω ἐπάνω σας, νὰ σὰς χαϊδέσω τὰ μαλάκια καὶ νὰ σὰς ψιθυρίσω εἰς τὸ αὐτὸ «θῆρος!» Κἀμω τὸ καθῆκόν μου. Τὸ καθῆκον ἐνὸς πρεσβυτέρου σας φίλου, πού σὰς ἀγαπᾷ σὰν παιδιὰ του. Ἀλλὰ ἔχετε ἀρὰ γε ἀνάγκην ἀπὸ τὴν ἐνθάρρυνσίν μου, ἀπὸ τὴν ἐνθάρρυνσιν κανενός; Δὲν τὸ πιστεύω! Δὲν πιστεύω νὰ ὑπάρχῃ παιδί εἰς τὸν κύκλον μας, εἰς τὴν οἰκογενειάν μας, ἀγόρι ἢ κορίτσι, πού νὰ μὴν ἀντιλαμβάνεται ὡς ὑπέρτατον καθῆκον τὴν μακρὰν αὐτὴν, τὴν ἐπίμονον μελέτην τῶν ἐξετάσεων.

Καθένας ξεῦρει καλά, οἱ πρέπει νὰ μελετήσῃ καὶ νὰ κοπιᾷ. «Τὰ καλά κόπεις κτώνται». Καὶ ἡ ἀλήθεια τοῦ παλαιοῦ ρητοῦ οὐδέποτε φάνεται καθαρῶτερα παρὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν τῶν ἐπαναλήψεων, τῆς μελέτης, τῶν ἐξετάσεων, καὶ κατόπιν τῆς μεγάλης χαρᾶς καὶ τοῦ θορύβου. Καθένας τὴν βλέπει, τὴν αἰσθάνεται, τὴν ἀναγνωρίζει. Καὶ κοπιᾷ ἄγρογγύτως, ὑπομονητικῶς.

Καὶ βέβαια! Πῶς θὰ ἰκανοποιηθῇ μελαύριον, πῶς θὰ κάμη εὐτυχιστὸν ἑαυτὸν του, τοὺς φίλους του, τοὺς συγγενεῖς του, τοὺς φίλους του, τὴν Διάπλασιν, μ' ἕνα λαμπρὸν ἀριστα, μ' ἕνα ἐπιζήλον λίαν καλῶς, ἐὰν δὲν κοπιᾷ, τῶρ; Εἶνε δυνατόν νὰ τὰ ξεύρῃ ὅλα; Εἶνε δυνατόν νὰ μὴν ἐλησημόνησῃ κατὶ τί, καὶ νὰ μὴν εἶνε ἀνάγκη νὰ τὸ ξαναθυμῇ; Εἶνε δυνατόν νὰ μὴν ἀρρώσθησῃ καποτε εἰς τὸ διάστημα τοῦ ἔτους, νὰ μὴν ἔλαμεν ἀποσείας, νὰ μὴν ἔχῃ ἐλλείψεις καὶ χροματισμοὺς, τὰ ὅποια πρέπει τώρα νὰ ναπληρώσῃ; Ὅλοι μελετοῦν καὶ ἐκεῖνοι ἀκόμη οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν τὸσσην ἀνάγκην. Καὶ οἱ πρῶτοι τῆς τάξεως καὶ οἱ τελευταῖοι. Ἐκεῖνοι διὰ νὰ διατηρήσουν τὴν θέσιν των. Αὐτοὶ διὰ νὰ λάβουν ἀνωτέραν. Διότι ἔλοι εἶνε ἐπιμελεῖς, ἔλοι εἶνε φιλότιμοι. Μόνον οἱ ἀμελεῖς, οἱ ἀσυνείδητοι, οἱ ἀφιλότιμοι δὲν μελετοῦν, οὔτε κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ἔτους, οὔτε κατὰ τὰς παραμονὰς τῶν ἐξετάσεων. Ἀλλ' ἀμε-

λή και ἀφιλότιμα παιδιὰ δὲν ἔχει φίλους ἢ Διάπλαισι; Δι' αὐτὸ σὰς βλέπω τώρα ὄλους, δλους ἀνεξαίρετως, σκυμμένους ἐπὶ τοῦ ἀνοικτοῦ βιβλίου, νὰ μελετᾶτε μ' ἐπιμονήν. Τί ὄρατον θέαμα! Πόσον μὲ συγκινεῖ!.. Καὶ ποίαν χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν μοῦ ὑπόσχετε μεθ' ὑμῶν, ὅταν θὰ μάθω κ' ἐγὼ τοὺς θριάμβους σας!...

Ἐμπρός! Θάρρος!
Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΚΡΙΝΙΩ

ΑΣΠΡΟ ΜΕΡΜΗΓΚΙ, ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (συνέχεια).

Ἔτσι, ὡς τὴν ὥρην ποῦ βασιλεύει ὁ ἡλιός, εἶχε ἐγκαταστήσει τὸ ἀρνόγλωσσο δέκα μελίγρες, ἓνα μικρὸ κοπάδι, ποῦ δὲν εἶχε πιά παρὰ τὸ φροντίζει, νὰ τὸ περιποιῆται καὶ νὰ τὸ ἀρμύζει ὅποτε ἐχρειάζετο.

Ἡ Ἀννέτα ξεκουράστηκε λιγάκι ἀπέξω, καὶ ἔπειτα μπήκε ἀπὸ τὴ μικρὴ τρύπα στὴν μερμηγκοφωλιά. Οἱ φίλοι τῆς ἔκαμαν μεγάλας χηρῆς, γιὰ τὴν εἶχαν ἀνησυχίησιν ποῦ ἔλειπε τόσες ὥρες.

— Τί γινῆκατε, κυρὰ κουμπάρα; τῆς εἶπεν ὁ γέρο-Τερμίτης ἔμεις φοβηθήκαμε πῶς δὲν θὰ σὲ ξαναἰδοῦμε.

— Σὰς ἐτοίμασα μίαν ἐκπληξί, ἀπεκρίθη ἡ Ἀννέτα γιὰ, νὰ ἰδοῦμε ὅμως πρῶτα, ποῦ βρισκόμαστε ἐδῶ;

Ἐτριγύρισε τότε τὴ φωνή, ἐπιθεώρησε τὰ πάντα μὲ προσοχὴ καὶ ἔμεινε κατευχαριστομένη.

Πραγματικῶς, ὁ Τερμίτης κ' ἡ Κρινιώ δὲν εἶχαν σπαταλήσῃ τὸν καιρὸ τους ἄδικα. Ἐργάστηκαν μὲ πολὺ μεγάλο ζήλο καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο ἐξαιρετικόν.

Ἡ Ἀννέτα ἐξέφρασε τὴν τελευταία τῆς εὐαρέσκεια κ' ἔκαμε μάλιστα τόσα κομπλιμέντα στὸν Τερμίτη γιὰ τὴν τέχνην του, ὥστε αὐτὸς, κολακευμένος, ὡδήγησε τὴν κουμπάρα του καὶ ἓνα ἄλλο μέρος τῆς φωλιάς. Ἡτο δωματιάκι κ' αὐτό, ἀλλ' ἀκανόνιστο. Μιά μεγάλη πέτρα, ποῦ τὴ βρήκε ἐκεῖ ποῦ ἔσκαρτε, ἐμπόδισε τὴν Τερμίτη νὰ δώσῃ στὸ δωμάτιο τὸ σχῆμα ποῦ ἤθελε καὶ νὰ δείξῃ τὸ καλλιτεχνικὸ του γούστο.

— Δὲν πειράζει, εἶπε ἡ καλὴ Ἀννέτα κ' ἔτσι μοῦ κάνει γιὰ τὸ σκοπὸ ποῦ τὸ θέλω. Γιὰ σὰς ὅμως, τί κάνετε γιὰ σὰς;

— Γιὰ μένα; ὦ, τίποτα! Τί ἀνάγκη εἶνε τώρα!...

— Ἄ, ὦχι! δὲν τὸ ἐννοῶ ἐγὼ ἔτσι; εἶπεν ἡ Ἀννέτα θέλω νὰ ἔχετε ὅλην σας τὴν ἀνεσίαν στὸ σπίτι. Γι' αὐτὸ ὅλα σχεφθῶμε αὐριο. Ἐλάτε τώρα νὰ σὰς δείξω τὴν ἐκπληξί μου.

Οἱ τρεῖς φίλοι ἐξεκίνησαν καὶ ἡ Ἀννέτα τοὺς ὡδήγησε στὸ ἀρνόγλωσσο.

— Ἀνεβήτε ἐπάνω ἔς ἐκεῖνο τὸ φύλλο, τοὺς εἶπε, κ' ἔπειτα μοῦ λέτε.

Ὁ Τερμίτης καὶ ἡ Κρινιώ ἐσκαρφάλωσαν εἰς ἓνα φύλλο, ἀπ' ὅπου μπορούσαν νὰ βλέπουν ἓνα λευκὸ ἀνθάκι τοῦ ἀρνόγλωσσου. Ἐκεῖ μέσα, ἡ δέκα μελίγρες ποῦ εἶχεν ἐγκαταστήσῃ ἡ Ἀννέτα, κατεγίνοντο μὲ ζήλο νὰ ροφῶν τὸν ζαχαρεμένο χυμὸ τοῦ φυτοῦ.

— Τί βγαίνει ἀπ' αὐτό; ρώτησεν ὁ Τερμίτης.

— Νὰ τί βγαίνει, εἶπε ἡ Ἀννέτα.

Ἀνέθηκε καὶ αὐτὴ στὸ ἀνθάκι, ἐμάτιασε τὴν παχύτερη μελίγρη, τὴν ἀρμεξί, πῆρε μὲ τῆς δαγκάνες τῆς δύο σταλαγματιὰς γάλα καὶ τῆς ἔφερε στὸν Τερμίτη καὶ στὴν Κρινιώ.

— Φάτε, τοὺς εἶπε.

Ὁ Τερμίτης, ποῦ ἦταν κάμποσο λιχουδιῆς, κατεβρόχθισε τὴν σταλαγματιὰ του πρὶν τελειώσῃ ἡ Κρινιώ τὴ δική τῆς.

— Τί ὄρατο ποῦ εἶνε! εἰσέλαξε. Θυμάσιο φαί. Δόστε μου κ' ἄλλο.

— Ἄλλη φορά, εἶπε ἡ Ἀννέτα. Τώρα πρέπει νὰ φύγωμε τὸ γρηγορώτερο. Ὁ καιρὸς δὲν μοῦ καλοῦρεσει. Μπορεῖ νὰ βρέξῃ ἀπόψε.

— Σίγουρα θὰ βρέξῃ, εἶπε ὁ Τερμίτης. Τὸ ἐννοῶ ἀπὸ τοὺς ριυματισμοὺς μου. Μὲ πῆθαν ἀπὸ τοὺς πόνους τὰ μπροστινὰ μου πόδια!

— Τότε λοιπὸν πρέπει νὰ μπάσωμε καὶ τὸ κοπάδι. Κάμετε κ' οἱ δύο σας

ὅ, τι κάνω ἐγὼ. Ἀλλὰ σιγά-σιγά, μὲ προσοχὴ.

Ἡ Ἀννέτα ἐπίασεν ἐλαφρὰ μιά μελίγρη μὲ τῆς δαγκάνες τῆς, τὴν κατέβασε στὸ χῶμα καὶ ἔμεινε κοντὰ τῆς γιὰ νὰ μὴ φύγῃ.

Καὶ ὁ Τερμίτης κατέθηκε σὲ λίγο ἡ μελίγρη ὅμως ποῦ κρατοῦσε ἦταν σὲ κακὰ χάλια. Ἀσυνείθιστος σὲ τέτοιου εἶδους ἐργασία, εἶχε σφιχτῆ πάρα πολὺ τῆς δαγκάνας του καὶ ἡ μελίγρη ἦταν σχεδὸν ψίφια.

— Τὴν παράσιζα, εἶπε κ' ὁ ἴδιος συγχυμένος.

— Ἔτσι φαίνεται, εἶπε ἡ Ἀννέτα. Ἐγὼ θὰ φέρω καὶ τῆς ἄλλες σιαθῆτε οἰς ἐδῶ καὶ προσέχετε τὰ ζωντανὰ μας νὰ μὴ φύγουν.

Σὲ λίγο, ἡ Ἀννέτα καὶ ἡ Κρινιώ, ποῦ γρήγορα ἐνόησε τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ, κατέβασαν ὅλες τῆς μελίγρες, καὶ ἡ καλὴ παραμάννα τῆς ἐμέτρησε.

— Ποῦ εἶνε ἡ πληγωμένη; ρώτησε ἡ Ἀννέτα.

— Ἦταν τόσο πολὺ, ὥστε τὴν ἔφαγα, ὠμολόγησε ὁ Τερμίτης.

— Καλὰ ἐκάματε, εἶπε ἡ Ἀννέτα κάπως θυμωμένη ἄλλὰ στὸ ἐξῆς νὰ προσέχετε.

Οἱ τρεῖς φίλοι ἔφαγαν καὶ κοιμήθηκαν χωρὶς νὰ παραμιλήσουν, γιὰ τὸ κόπος τῆς ἡμέρας ἦταν μεγάλος γιὰ ὄλους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'.

Ἡ ἀνατροπὴ τῆς Κρινιώ. — Ὁ ἀπεσταλμένος.

Ἐξύπνησαν καὶ οἱ τρεῖς μαζί, γιὰ τὴ ζῶα, δλιγώτερον ὀνηρὰ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο, σηκώνονται μόλις φέξει ἡ αὐγή.

Ὅπως καὶ χθές, ἡ Ἀννέτα ἐμοίρασε τὴν ἐργασία τῆς ἡμέρας. Πρῶτα-πρῶτα, μὲ τὴν βοήθεια τῆς Κρινιώ, ἔβγαλε ἐξω τὸ κοπάδι τῶν μελιγρῶν καὶ τὸ ἀφῆρε νὰ βόσκη στὸ ἀρνόγλωσσο. Ἡ μελίγρη δὲν ἔκαμαν καμμιὰ ἀντίστασι καὶ ἡ Ἀννέτα εὐχαριστήθηκε πολὺ, γιὰ τὴν ἦταν πιά βεβαία, οἱ ἡ Κρινιώ θὰ ἠμποροῦσε στὸ ἐξῆς μοναχὴ τῆς νὰ μπάξῃ καὶ νὰ βγάξῃ τὸ κοπάδι.

Ἀφοῦ ἐτελειώσε ἡ πρώτη αὐτῆς ἐργασία, τὰ δύο μερμηγκία ἐγύρισαν στὴ φωλιά, ὅπου βόηχαν τὸν Τερμίτη νὰ κουβαλᾷ ἐξω τὰ σκουπίδια ποῦ πλημμυ-

Ἡ Κρινιώ δὲν ἐδίστασε παιδ...»

Ὁ Τερμίτης καὶ ἡ Κρινιώ δὲν εἶχαν σπαταλήσῃ τὸν καιρὸν τους ἄδικα... (Σ. 208, στ. α')

ροῦσαν ὡς τώρα τὸ καλλί του. Ἡ παρατήρησι ποῦ τοῦ ἔκαμε χθές ἡ Ἀννέτα, τὸν ἐπειράξε καὶ τὸν ἐσιλοτίμησε. Δὲν ἤθελε νὰ δώσῃ ἀφορμὴ νὰ τοῦ κάμῃ καὶ ἄλλη.

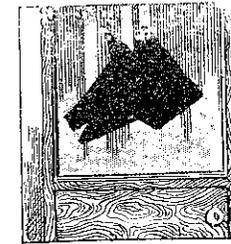
Ἡ Ἀννέτα ἀπεφάσισε τότε νὰ κάμῃ κ' ἄλλην ἐκδρομὴν ὡς τῆς ἀγριοτραυφυλλίης, γιὰ νὰ μαζέψῃ κ' ἄλλες μελίγρες. Εἶχαν μόνον δέκα, ἐνῶ ὁ σταυλὸς μπορούσε νὰ χωρέσῃ σαράντα. Γιὰ τὸ λοιπὸν νὰ μὴ ἔχουν καὶ περισσώτερες ἀπ' ὅσες ἐχρειάζοντο; Ὅσο θὰ ἔλειπεν αὐτῆ, ἡ Κρινιώ καὶ ὁ Τερμίτης θὰ ἐμάζευαν σπόρους φλαμουριάς. Τὸ καλοκαίρι ἐπληροῦσε νὰ τελειώσῃ, θὰ ἤρχετο ἔπειτα χειμῶνας, καὶ μαζί του ἓνα σωρὸν στεγνότητες, ἂν τὰ μερμηγκία δὲν ἦσαν προνοητικὰ. Λοιπὸν, φλαμουρόσποροι, σιτάρι, κριθάρι, κεχρί, ἀπ' ὅλα αὐτὰ ἔπρεπε νὰ νουβαληθοῦν καὶ νὰ φυλαχθοῦν στὴν ἀποθήκην μὲ τῆς συνειθισμένες προφυλάξεις.

Τερατῶδες κουνέλι

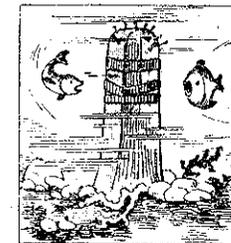
Ὁ κ. Γεώργιος Lewet, εἰς τὸ Παρίσι, ἔχει ἓνα περιεργότατον κουνέλι. Ὅπως βλέπετε εἰς τὴν ἀπάναντι εἰκόνα, τὸ κουνέλι αὐτὸ ἔχει δύο πτέρυγας, σκεπαζόμενας μ' ἐλαφρὸν χνουδι, καὶ ἑπτὰ πόδια. Εἰμπορεῖ νὰ κινῆται πτέρυγας του, δὲν εἰμπορεῖ ὅμως καὶ νὰ τὰς μεταχειρισθῇ διὰ τὰ πετάξῃ.

Ρεῦμα ἀέρος ποῦ...ζωγραφίζει

Μία ὑαλοπίνακτος θύρα ἀετοπύχθη ἀπὸ ἰσχυρὸν ρεῦμα ἀέρος καὶ ὁ ὑαλοπίναξ ἔσπασε. Αὐτὸ εἶνε σύνθησις. Ἀλλὰ τὸ ἀσυνήθισ ἐδῶ εἶνε, οἱ τὸ σπασμένον μέρος τοῦ ὑαλοπίνακος ἀπέτελλεσε μίαν κεφαλὴν ζώου, τὴν ὁποῖαν βλέπετε εἰς τὴν ἀπάναντι εἰκόνα.

Πρὸς προστασίαν τῶν ἰχθύων

Εἰς τὴν Ἀγγλίαν, μερικαὶ ἰδιοκτηταὶ ἰχθυοτροφείων, φυτεύουν εἰς τὸν πυθμένα ξυλίνους στύλους, ἐφοδιασμένους μὲ καρφία. Οἱ στύ-

Καὶ ἀφοῦ ἐκανονίσθη ἔτσι τὸ πρόγραμμα τῆς ἡμέρας, καθένας πῆγε στὴ δουλειά του.

Ὁ Τερμίτης δὲν ἦταν καθόλου δυσασετοημένος γιὰ τὴν ἐργασία ποῦ τοῦ ἔδωσαν ἢ ἀμποροῦσε καὶ αὐτὸς νὰ δείξῃ τὴν ἱκανότητά του καὶ τὴν ἀξία του.

— Εἶσαι φρόνιμη καὶ καλὴ νοικοκυρὰ, κυρὰ κουμπάρα μου, εἶπε στὴν Ἀννέτα, καὶ δὲν μπορῶ παρὰ νὰ ἐπιδοκιμάζω ὅλα σου τὰ μέτρα. Αὐτὸ τὸ κοριτσάκι, ἐπρόσθεσε, ἔχει ἀνάγκη ἀνατροπῆς. ἔχει πολὺ καλὴ θέλησιν καὶ δὲν ἀμφισβᾶλλω πῶς θὰ κολουθήσῃ μὲ πολλὴν προσοχὴ τὰ μαθήματα ποῦ θὰ τῆς δώσω. Σοῦ ὑπόσχομαι, πῶς θὰ τὴν κάμω ξεφτέρι, — μὰ τέτοιο ξεφτέρι ποῦ νὰ μὴ βρίζεται ἄλλο μερμηγκί ὀλόγουρα σὲ ἀκτῖνα ἐκατὸ βημάτων ἀνθρώπου, σὰν τὴν Κρινιώ.

— Τὴν ἐμπιστεύομαι σὲ καλὰ χέρια,

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

λοὶ αὐτοὶ ἐμποδίζουν τοὺς λαθροθήρας — δηλαδὴ τοὺς λαθροαλιεῖς, — νὰ ρίπτουν τὰ δίκτυα των καὶ νὰ πιάσουν τὰ ψάρια. Διότι τὰ δίκτυα σχίζονται καὶ τὰ ψάρια φύγουν.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

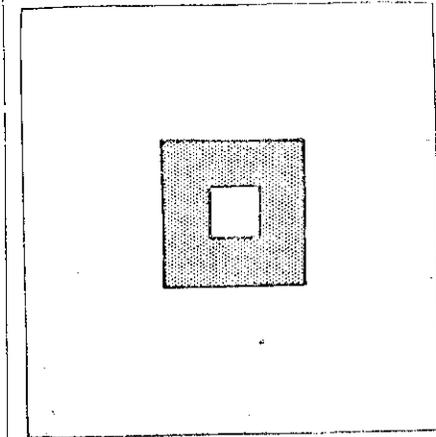
α') Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἡρώος τοῦ 21

ΠΙ	ΟΥ	ΡΗΣ	ΝΟΣ
ΣΑΧ	ΚΑ	ΜΙΑ	ΤΟΥ
ΡΗΣ	ΝΑ	ΛΗΣ	ΠΙ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὐταί, ὥστε νὰ ποτελεισθοῦν τὰ ὀνόματα τεσσάρων θαλασσινῶν Ἡρώων τοῦ 21.

α') Πρόβλημα

Ἴδου ἓν τετράγωνον μὲ μίαν ὀπὴν

εἶμαι βεβαία, ἀπεκρίθη μ' εὐγένεια ἡ Ἀννέτα.

— Σύμφωναί! Βασισθῆτε σὲ μένα! Φθάνει πιά τὰ λόγια. Τὴ δουλειά μας τώρα καὶ καλὴ ἀντάμωσι τὸ βράδυ!

Ἡ Ἀννέτα, βιαστικῶς καὶ δραστηρικῶς ὅπως πάντα, ἐξεκίνησε γιὰ τῆς ἀγριοτραυφυλλίης. Ὁ Τερμίτης καὶ ἡ Κρινιώ πῆραν τὸν ἀντίθετο δρόμο, δηλαδὴ πρὸς τὴ φλαμουριά, ἐκεῖ ὅπου τὴν πρώτην μέρα ποῦ γνωρίστηκαν, τὰ τρία μερμηγκία ἔφαγαν τὸ πρῶτόν τους γεῦμα.

Στὴν ἀρχή, ὅλα πῆγαν καλά. Στὸ δρόμο, ὁ Τερμίτης μάθαινε στὴν Κρινιώ ὅλα ὅσα εἶχε μάθῃ κ' αὐτὸς ἀπὸ τῆς συνομιλίης του μὲ τὰ ἄλλα ἐντομα τοῦ δάσους.

— Ἐδῶ, μικρούλα μου, τῆς ἔλεγε, πρέπει νὰ προσέχῃς καὶ νὰ φυλάγῃσαι ἀπ' ὅλα καὶ ἀπ' ὄλους.

(Ἐπεταὶ συνέχεια). Τηγν. Ξερόπουλος

εἰς τὸ μέσον. Πρόκειται νὰ τὸ κόψετε εἰς ὀκτώ τεμάχια, καὶ νὰ συνδυάσετε τὰ τεμάχια αὐτὰ εὐτὼ πῶς, ὥστε νὰ ποτελεισθῇ ἓν ἄλλο τετράγωνον πλήρες, δηλαδὴ χωρὶς ὀπὴν.

Σημειώσατε, οἱ τὰ ὀκτώ τεμάχια πρέπει νὰ εἶνε σχήματα γεωμετρικά.

γ') Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

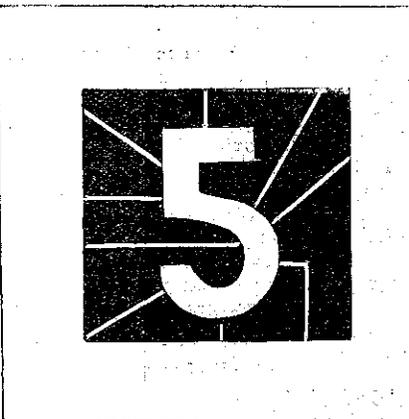
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζηλωτοῦ τοῦ Δημοσθένους.

L' .n.n f.t l. f.rc.

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τοῦ γαλλικοῦ τούτου ρητοῦ.

Ἀήλωσις: Αἱ λύσεις—δωροδότηται ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται ὑπὸ ἐνός μόνον δεκαλέπτου γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 24ου φύλλου

α') Ἴδου πῶς θὰ συναρμολογηθοῦν τὰ τεμάχια, ὥστε νὰ σχηματισθῇ ὁ ἀριθμὸς 5.—β') Ὀδυσσεύς. Ἀχιλλεύς, Μενέλαος, Ἴλας.—γ') Rira bien qui rira le dernier.

Ιδε τον 'Οδηγον του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομη- του, Κεφ. Β

ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΠΟΚΛΕΙΣΜΟΝ

Κτυπούν δειλά-δειλά την θύραν. Τρέχω ν' ανοίξω και βλέπω ενώπιόν μου μορφήν ανθρώπου, εις την οποίαν ή πεύνα έχαραζε τ' άπαισιώτατα ίχνη της.

Ητο στρατιώτης Τούρκος. Οι όφθαλμοί του άπλανείς, οβυσμένοι, τα χείλη του κατάξηρα και χαινοντα, διότι ή κάτω σιαγών δεν έχει την δύναμιν να ένωθη με την άνω και κρέμαται ως παράλυτος.

Ρίγος διέτρεξε τό σώμά μου και οι όφθαλμοί μου έγέμισαν δάκρυα. «Αριά, έχμεκ (ψωμί) μου λέγει με φωνή μόλις άκουομένη, και τα δάκρυά του ήρρισαν να τρέχουν σαν του μικρού παιδιού.

«Ω Θεέ μου! Όλα τα έλθρομόνησα έκείνην την στιγμήν, — κρημάλας χωρικών, έμπρησμούς χωριών, εκκλησιών, βασιανιστήρια φυλακισμένων, και δεν έβλεπα παρά μόνον, ότι αυτό τό θηρίον της χθές, ή τίγρις ή άμοχαρης, ήρχετο ταπεινωμένον και με άπλωμένον τό χέρι για ένα κομμάτι ψωμί, εις ποίον; όχι βέβαια εις Τούρκον, διότι ο Τούρκος ή θα τον ύβρίση και θα του ειπή, ότι προσβάλλει τό έθνος (διότι πεινῶ), ή θα τον ρίψη εις τό έλεος του Θεού (Αλλά σελιαμέτ, ο Θεός να σέλειση) άλλ' εις τόν γκισοϋρ (άπιστον), διότι γωριζει την καλήν του καρδιά και την αναγνωριζει όταν έχη ανάγκην...

Τρέχω να κόψω ένα κομμάτι ψωμί, όποτε άκούω τόν άδελφόν μου να μου λέγη: «δυναμώσε τον με τό ψωμί σου, Έλληνίς, για να πάη να κτυπήση τ' αδελφια μας!..» Τό χέρι μου κατέπεσε βαρύ. Φοικιτόν δίλημμα. Τι να κάμω; να τόν άφισω ν' αποθάγη; ποτέ!! να τόν δυναμώσω να σκοτώση τ' αδελφια μας; Θεέ μου, φύλαξε! Κόπτω κι' έγώ όλίγον, ώστε ουτε ν' αποθάγη, ουτε να γίνη ίκανός για πόλεμον, και του τό δίδω. Τό έπήρε, και άφου έχασε βασιτικά δύο τρεις μπουκιές, έσήκωσε τας χείρας του εις τόν ουρανόν και μου ειπε:

«Να μη σάς χάση ποτε ο Θεός, ο Θεός να δώση νίγην στους Έλληνας!»

Και πράγματι ο Θεός τόν ήκουσε. Έγώ δε του ειπα: «ο Θεός κι' ο λόγος σου», και από τότε τόν έκαμα φίλον και του έδιδα κάθε μέρα ψωμί.

Μ' ένα καλόν λόγον τον την καλοπέ- ρισσε για κάμποσον καιρό...

Νεράϊδα της Παμβώτιδος

Ο ΑΒΕΡΩΦ

Έταξειδεύαμεν εις τόν Βόσπορον, διευθυνόμενοι με τόν πατέρα μου εις τι μαγευτικόν προάστειον. Ένω έπερνούομεν έμπρός από τα ξένα πολεμικά, τα όποια, διοκοροπισμένα παρά τό Δολμά-μάζε, φυλλάτουν την Πόλιν. ήκούομεν όπισθεν μας ζοηράν συζητησιον τουρκιστί, μέσα εις την οποίαν τό όνομα του «Αβέρωφ» ήκούετο συχνάκις.

Αυτό ήρκασε για να έπιστήσωμεν την προσοχήν μας. Στραφέντες λοιπόν βλέπομεν δύο Τούρκους, οι όποιοι με μεγάλην περιέργειαν έζητουν να εύρουν ποία ήτο μεταξύ τών πολεμικών ή «Πίζα», ή όποια ειχε φθάση την προηγούμενην, και ή όποια, καθος έλεγαν, έμοιαζε του «Αβέρωφ». Άλλά δεν την ήξευραν, διότι αν και ειμεθα κατ' εκείτην την στιγμήν έμπρός της, δεν την έβλεπαν. Τότε, ένθ' άκόμη μεταξύ των διηρωτών ποία να εινε, ο πατήρ μου σηκώνεται, και με έθνικην ύπερηφάνειαν, ως να ύποουσε τόν «Αβέρωφ», την δεικνύει, και «αυτή εινα ή Πίζα» τούς λέγει. «Ω, τότε να έβλέπατε τόν θανμασμόν τους! έμφύθρισαν κάτι που δεν ήκουσα, ένόησα όμως την σκέψιν των, ή όποια δεν θα ήτο άλλη παρά τό πως θα άντικρύσουν και τόν ένδοξον «Αβέρωφ» με καιρόν, εις την ίδιαν θέσιν, να φυλάττη την Πόλιν...

Σημεία της Αεροπόλεως

ΣΤΟ ΒΑΣΙΛΕΑ ΜΑΣ

Όταν ήσουν άκόμη άγγελουδι μέσ' α τήν κούνια τή χρυση Σου εξαπλωμένο Σε θωρούσανε άπ' τα μυρα λιγωμένο, Μοϊρες πουχανε για Σένα τα φτερά.

Τα φτερά τους ήταν τόσα περιβόλια όπου ή Δάφνη πιό πολύ άπ' όλ' άνθουσε και τριγύρω Σου περήφανα σκορπούσε μία θεία. μαγική μωσκοβολία.

Κ' ήρθ' ή ώρα για να χύσης 'στη Πατρίδα, ό,τι έδωκαν σε Σένα τότε ή Μοϊρες, και ή Μούσες να χορδίσουνε της λύρες για να ψάλλουν την τρανή σου λεβεντιά.

Βασιλόπαις Ναυαϊνά

ΤΟ ΣΤΕΦΑΝΙ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑΣ (1909)

Ητο πολύ πρωί άκόμα, ο ήλιος δεν ειχε ανατελη και ή Μητέρα μας ξυπνούσε να κάμωμε μια πρωτομογιατική εκδρομή ως τούς Τρεις Μύλους. Σηκωθήκαμε χωρίς πολλά παρακάλια, και ξεκινήσαμε. Οι Τρεις Μύλοι δεν ήσαν μακρυνά και σε δέκα λεπτά άνεβήκαμε τό μικρόν άνήφορο. Έκεινή την στιγμή άνέταλλε κι' ήλιος, με τό γλυκύ του χρώμα έχούσωνε τα γύρω βουνά, τα σπία, την ήρημ και γαλαξια θάλασσα. Έθαυμάζαμε την Ίανική φύσι, όταν έξαφνα μάς διέκοψε με μια καλημέρα ο Μπαρμπα-Παναγιώτης ο μιλωνάς. «Αι, σάς άρρέσουν οι Τρεις Μύλοι; μάς λέγει. — Τέτοια θεα ποιανού δεν άρρέσει. — έσεις πια

την τρώτε με τό κουτάλι τώρα τόσα χρόνια. — Και όμως δεν έβραθήκα». Ήταν πράγματι πολύ ευχαριστημένος μ' αυτή τή ζωή ο Γερο-μυλωνάς, και μ' όλα του τα 80 χρόνια ήτο κόκκινος, ζωηρός και ίσιος σαν ίδιτα.

«Λοιπόνθα φύγετε; μάς έρωτῶ. — Ναι, του λέει ή Μητέρα. — Αυτό, παιδιά μου, που θα πάτε, δυό πράγματα να φυλάστε. Τόν Έθνισμό και τή θρησκεία, προ πάντων έσύ, μικροί. — Έγώ; άπαντῶ ή έξεατης αδελφή μου, όλα χρόνια κι' αν κάμω στην ξενιτιά, θα ειμαι πάντα ή Έλληνίς Ίφιγένεια». Έσυγκινήθη ο μιλωνάς με την άρελή άπάντησιν της μικρούλας, και δύο χονδρά δάκρυα πατριωτισμού εκύλησαν στα ήλιοκαμένα μάγουλά του.

«Δεν πάτε να κόψετε τριαντάφυλλα; μάς λέει. Μπήκαμ' εύθής στο άμπελάνι του, κι' άρχισαμε να κόβωμε τα όλόδροσα εκείνα τριαντάφυλλα που σκορπούσαν τή μυρωδιά των στο έλαφρό άεράκι του Μαγιού, κόψαμε και μερικά στάχια, βλαστούς άμπελιών και κάμποσα φροντανάλια άπ' την άνθισμένη έληά. Κι' άφου έκάμαμε μια μεγάλη άνθοδέση, καταβήκαμε από τούς Τρεις Μύλους, εύτυχεις για τό ώφατον δώρον του καλού μιλωνά. Όταν έφθάσαμε στο σπίτι, έκαμα ένα μεγάλο στεφανί με τα εύμορφα εκείνα άνθη, και τ' αδελφάκια μου τό κούταζαν με χαρά, τραγουδώντας τό «Μή, μή, χουσε μή». Έπειτα τό κρέμασα στην έσόθυρα.

Έκεινή ήτο ή τελευταία μας εκδρομή: σε τρεις μήνες φεύγαμε για την Αμερικη. Σηκωθήκαμε πάλι πρωί, μ' αυτή τή φορά με πολλές φροντίδας. Αμα βγήκαμ' έξω, έγύρισα και ειδα τό στεφανί που ήταν άκόμα στην ίδια θέσι. Τό κατέβασα, και με δάκρυα στα μάτια τό φίλησα....

Αλτασιανή Μεξιάνια

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Νηπιανός διάλογος. —Μιά φορά έπεσε τόσο χιόνι, ώστε σκέπασε ένα σπίτι. —Και οι άνθρωποι που ήσαν μέσα, δεν έσκέπασε; —Πώς να σκάσουν, άφου έκανε κρύο; Έστάλη υπό του Γενναίου Ήπειρώτου

Υστερόγραφον του Κουρικοεφαλάκη: «Ο φέρων την παρούσαν μου εινε φίλος μου και φρόντισε να υπάγη εις τόν σταθμόν να τόν προύπαντῆσης.» Έστάλη υπό του Ζηλωτού του Δημοσθένους

Εις τας εξετάσεις. —Εσείς να μου πῆς που εβρίσκεται ο χρυσός; —Αν τώζερα, δεν θα έρχόμουν να κάμω εξετάσεις! Έστάλη υπό της Ποιμενικής Φλογέρας

ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ ΤΟΥ 1913 ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΡΟΚΡΙΜΑΤΙΚΗ ΕΚΛΟΓΗ ΔΙΑ ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ ΤΗΣ Β' ΤΡΙΜΗΝΙΑΣ

Κατά τούς όρους του Δημοψήφισματος, δημοσιευόμενος εις τό 13ον φυλλάδιον, σελ. 107, προκηρύσσεται σήμερα ή Δευτέρα προκριματική Ψηφοφορία προς άνακήρυξιν είκοσι άκόμη ύποψηφίων από τα ψευδώνυμα της Β' Τριμηνίας του 1913.

Από τα ψευδώνυμα δηλαδή, —νεά ή άνανέωσεις, —όσα έφάνησαν εις τας Έγκρίσεις Ψευδωνύμων της Άλληλογραφίας από 1ης Μαρτίου μέχρι σήμερα, (φυλλάδια 14 έως 26), —όχι από άλλα, —έκαστος θα εκλέξη δέκα, τα κατά την γνώμην του ωραιότερα, και θα μου τα στείλη γραμμένα κατ' άλφαβητικήν σειράν εις ψηφοδέλιον επί άπλου χάρτου γραφής, μεγέθους τετάρτου της κόλλας, συντεταγμένον ως εξής:

ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΟΝ Β' ΤΡΙΜΗΝΙΑΣ ΤΟΥ 1913 (Όνοματεπώνυμον εκλογέως)..... (Ψευδώνυμόν του, αν έχη)..... (Τόπος διαμονής του και χρονολογία)..... [Η συμπλήρωσις των άνω τριών στίχων εινε άπαραίτητος]. Έκ των ψευδωνύμων της Διαπλάσεως, τα όποια ενεκριθήσαν κατά την Β' Τριμηνίαν του 1913 (εις τα φύλλα 13 έως 26), μου ήρρασαν τα εξής δέκα, τα όποια αναγράφο κατ' άλφαβητικήν σειράν: [Έπειτα ο κατάλογος των δέκα ψευδωνύμων, —τό έν κάτωθεν του άλλου, εις χωριστήν δηλαδή γραμμην έκαστον και κατ' άλφαβητικήν σειράν, —και τέλος ή υπογραφή του εκλογέως].

Κάθε ψηφοδέλιον εκλογέως, μη έχοντος ψευδώνυμον, πρέπει να συνοδεύεται από δεκάλεπτον γραμματόσημον, αν εινε συνδρομητής ή αδελφός συνδρομητού, και από τριανταλέπτον, αν εινε άγοραστής: διότι δωρεάν μόνον οι έχοντες ψευδώνυμον ψηφίζουν.

Ψηφοδέλτια μη φέροντα έπάνω-έπάνω τό όνομα του εκλογέως και την διαμονήν του, έκτός του ψευδωνύμου του, δεν εινε δεκτά.

Η διαλογή της Β' αυτής ψηφοφορίας θα μάς δώση άλλους 20 ύποψηφίους διά την τελικήν εκλογήν της Δ' τριμηνίας.

Ψηφοδέλτια εινε δεκτά μέχρι της 15 Ιουλίου έ. έ. τό βραδύτερον.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Αθήναι, 38 όδός Εσθιαπίδου την 22ην Μαΐου 1913.

Ο Τέλλος Άγρας παραπονείται ότι ή Τσούχτρα, εις τας άπαντήσεις των Μ. Μυστικών, από άγορί τόν έκαμε κορίτσι. Και του λέει αη φρονιμάδα, φίλη μου... «από ήρωας, φιλάτη...», «πήγαμε, ρώτα, μόνη σου» κτλ. Άλλά τό πράγμα εινε άπλούστατον. Η Τσούχτρα άπαντῶ έμμέτρως και έχει τας ίδιαις άπαντήσεις δι' όλους. Φαίνεται λοιπόν ότι εις την αντίγραφην, έλησμόνησε ναλλάξη τα φύλον... τών κλητικών προς ας άπευθύνεται ο λόγος.

Οι περισσότεροι, Ποιμενική Φλογέα, δένουν τα φυλλάδια των εις τό τέλος του έτους και σχηματίζουν τόμον. Αν ήταν λοιπόν να μου τα επιστρέφουν όλοι αυτοί και να μου ζητούν άσάκιστα, —καλημέρα. Τό τσάκισμα όμως εξαλείφεται με την πλεισιν του δεσμάτος: ώστε μικρόν τό κακόν, τό όποιον άλλως τε εινε αναγκαίον, διότι πως μπορού να στέλλω διά τό ταχυδρομείον τα φυλλάδια άδίπλωτα; —Και όλας τας λύσεις αν εύρη κανείς, πάλιν ύποψήφιος θα εινε διά τό Α' Βραδέον, τό όποιον άπονεμαται διά κλήρον.

Τό Σβυστό μας Κανδήλι μου γράφει, ότι ή «Κρινιώ» εινε τό ωραιότερον διήγημα άπ' όσα έδημοσίευσα ως τώρα διά τα μικρά παιδιά. Άλλά μόνον διά τα μικρά; Μία από τας μεγάλας φίλας μου, —ή Ζιλέ, νομίζω, —μου έγγραφε την άλλην φοράν, ότι εις την αρχήν και με την ιδεαν ότι δένεινε διά τήν ήλικίαν της, τόποισε έπειτα όμως ειλικύθη, τό εδιάβασεν όλο και τής έφάνη άριστούργημα. Μά δεν σάς τό ειπα; Η «Κρινιώ» εινε δι' όλας τας ήλικίας.

Δόξα του Έλληνισμού, ωραιότατα μου περιγράφει την ώραίαν εκδρομήν σας. Μου έφάνη ότι ήμουν κι' έγώ μαζί σας και διεσκέδασα λαμπρά. Άλθθεια, είσαθε πολύ εύτυχεις που έχετε τόσον καλόν Γυμνασιάρχην. Η Ηρωίς του 21 μου προτείνει τό εξής: Να δέχωμαι διά την Σελίδα Συνεργασίας και έκτενή έργα: άλλα διά τας επί πλέον των 200 λέξεων, να πληρώνουν οι συγγραφείς τόσον την λέξιν. Δεν θα ήτο άσχημον. Άλλά δεν μου λέγει ή Ηρωίς του 21, που θα εύρισκω τότε χάριον να δημοσιεύω τα πληρωμένα; —Τετράδια της έστειλα. Ας μου γράψη τώρα, που έπανέλαθε την τακτικήν της και ας μου στείλη και την ζωγραφικήν της να την ιδώ.

Όρατα σχεδιασμένη ή Μαγική Εικών σου, Γλυκειά Άγρα, και κριμα που δεν ειμπορώ να την δημοσιεύσω, διότι έστάθη άδύνατον να εύρω τό ζητούμενον πρόσωπον εις την ρίζαν του δένδρου. Ανόρθωσις, όλων των συνδρομητών τα φύλλα παραδίδονται εις τό έδώ Ταχυδρομείον την ίδιαν ήμεραν και την ίδιαν στιγμήν. Αν συ τα λαμβάνης άργότερα από τούς άλλους, πταίει τό ταχυδρομείον της πόλεώς σας και πρέπει να κάμης τα παράπονά σου εις τόν διευθυντήν του. Τό Ρεύμα του Βοσπόρου άργησε πολύ να μου γράψη από την χαράν του που έγεινε... σεβαστή θεία. Μάλιστα, ή αδελφή του έχει τώρα ένα παιδίον «δεκαπέντε ήμερών άγορί, παχουλό και άρκετά... κλαψάριο». Να τούς ζήση, να τό χαίρωμαι, και ή μητέρα του και ή σεβαστή του θεία. Όχι, Κρητικοπούλα κανείς δεν έχει μεγαλητέρας αξιώσεις από σένα, τώρα που έπροδιδάσθης εις συνεργατίδα. Να εξακολουθήσης μόνον να στείλλης από τα ίδια που μου έστειλες ως τώρα. Είνε πολύ άρκετά, σε βεβαίω. Ο δε άλλος λόγος» ποιος εινε; Θα ήθελα να τόν ήξευρα.

Μυροβόλε Άνοιξις, εύτυχώς που δεν έχον ψευδώνυμα αι εξαδέλφαι σου. Άλλως θα σου έλεγα, ότι μου εινε άδύνατον να κάμω ό,τι μου ζητείς, δηλαδή να σου ειπω τα ψευδώνυμά των. Δεν είπαμεν ότι τα ψευδώνυμα εινε μυστικά;

Σ' ευχαριστώ πάρα πολύ διά τό ξεσπάζωμα, Δέσπω Π. Ρ. Μά έννοείται ότι ειμαι πολύ ευχαριστημένη από σένα! Και ή περιγραφή τής σχολικής εορτής, με τούς χορούς και τα πατριωτικά τραγούδια, με συνεκίνησε πολύ.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Έγκρίνονται: Διάφορα του Ένθουσιώδους Έλληρος. — «Αι έλπίδες μας» του Έθνικου Στόλου. — «Τό κάστρο» της. — «Ηρώιδος του 21». — Διάφορα της Ποιμενικής Φλογέρας. — Μικρά διάφορα διαφόρον.

Απορρίπτονται: «Η γνώμη μου» (πολύ σοβαρόν, ως άπάντησις εις μίαν άκαλον άστυύτητα). — «Στό Βασιλῆά μας» (κατόπιν εορτής; έπειτα έχει και δύο τρεις στίχους πολύ πεζούς, που τα γαλούδι). — «Μία σκηνη» (πολύ ολιδερόν) δεν κάνει διά παιδιά. — «Ο τάφος του Βασιλέως» (κρίμα να εινε τόσον έκτενές). — «Η Άνοιξις», «Ο τραυματίας του πολέμου», «Τό ξύλινο σπαθί» (άτεχνα).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Όδέν ψευδώνυμον εγκρίνεται ή άνανεούται, αν δεν συνοδεύεται από τό δικαιώματος φρ. 1. Τα εγκρίνομενα ή άνανεούμενα ισχύουν μέχρι της 30 Νομβρίου 1913. Όσα συνοδεύονται από Α. άνήκουν εις άγορία, και όσα από Κ εις κορίτσια].

Νέα ψευδώνυμα: Δάσκη της Παγαγίας, κ. (Κ. Π.) Κωνσταντίνος Κανάσης α. (Γ. Κ.) Γλυκειά Πατριδα, κ. (Α. Θ.) Βασιλοπούλα του Βοννοῦ, κ. (Φ. Ζ.) Άσμα της Έλευθερίας, α. (Α. Π.) Κιθαρωδός της Δευτερίας, α. (Α. Γ.) Άνοικτομάτης, α. (Κ. Ε.) Πόθος του Έλληνισμού, α. (Γ. Β.) Κύμα της Γαλαρολεύκου, α. (Τ. Π.).

Ανανεώσεις ψευδωνύμων: Ανακηθείσα Έλευθερία, α. (Ηρωίς του 21, κ. Κύμα του Εύριπου, κ. Πολυπόθητος Μακεδονία, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Όδένμια πρώτοις δημοσιεύεται, αν δεν συνοδεύεται από τό αντίτιμον ως εξής: Διά τας πρώτας τρεις προτάσεις έκάστου φύλλου λεπτά 25. Διά τας επί πλέον του αυτού φύλλου, 5 λεπτά ή λέξεις. —Προτείνουμν μόνον οι έχοντες ψευδώνυμον ισχύον διά τό έτος τούτο, προς τούς έχοντας ψευδώνυμον επίσης ισχύον διά τό έτος τούτο. Προτάσεις με όνόματα, ή με ψευδώνυμα κατηγορημένα, δεν δημοσιεύονται. —Ο έντιος παρενθέσεως αριθμός σημαίνει πόσα τετράδια δεν ανταπέδωσαν είστί ο προτείνων].

Μικρά Μυστικά επιθυμούν ν' ανταλλάξουν: ο Έθνικός Στόλος (0) με Πέννα της Διαπλάσεως, Βοννό της Μαρωλιάσας, Ωραιοπαθή, Φάωνα, Κρητικοπούλαν. — ή Τρελή Ναυτοπούλα (0) με Ατρούμητον Κρήτα, Άήτητον Εύζωνον. — ή Μυροβόλος Άνοιξις (0) με Μέλλογια Έφρευρήτην, Άρελή Σανθούλαν, Μεγαλοχολιήν Όνειροπόλον. — τό Ρεύμα του Βοσπόρου (0) με Κρητικοπούλαν και Χιαράθαν. — ο Τσουνιάδα (..) με Φθινοπωρινήν Δύσην, Άτυκήν Δύσην, Είμαι Ζακυνθία, Λυδίαν Αίθον, Ατρούμητον Σωφραζέτιαν, Πονιάδα Αδραν, Διηγήσον της Νευλαίας, Μαδρον της Βενετίας Μικραν Άριστοκοράϊδα, Όνειρον της Πραγματικότητος, Νεράϊδαν του Μενάλου, Άγνωστον Χ.

Η Διαπλάσις άσπάζεται τούς φίλους της: Έλληνικόν Στάτον (Έλαδα, ευχαριστώ: διεβιδάθη). Άπελευθερωθέντων Ήπειρον (Έλαδα, ευχαριστώ) Γαλάσιαν (Έλαδα, εύχαριστώ) χάρην πολύ που έγεινεσ καλά και έλπίζω τώρα να μου γράψης: ειπα εις τόν κ. Φαίδωνα τα δέοντα και σ' ευχαριστει πολύ.)

Φάωνα (ὄχι, γραμματόσημα δὲν ἔχω) Γενναίωρον Στρατηλάτην (ναί, ἀλλὰ τὸ ἀντίθετον τοῦ ἀδυνάτου εἶνε καὶ ἰσχυρός· ἔστειλα) Μέλλοντα Ἐφευρότην (ἔστειλα καὶ πολὺ εὐχαριστῶ) Ἀδάμαντον Δόξαν (ὀδυρόμενος ἔστειλα) Ἐλληνόπουλον τοῦ Αἴμου (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας καὶ περιμένω) Ἐνδοξον Ἀκρόπολιν (εἰμπορεῖς νὰ τὸ ἀλλάξῃς ὅποτε θέλῃς· καὶ τὸ ἄλλο εἶνε εἰς τὴν διάθεσίν σου, εἴτε τὰς ἰδίας νὰ γράψῃς ἀπαντήσεις, εἴτε ἄλλας) Σωτ. Γ. Σ. (καλῶς νὰ ἔλθῃς, ἀλλὰ τῶν μὴ συνδρομητῶν δὲν εἶνε δεκτὰ) Ἀθάναια 1821—1912 (αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ δημοσιεύσῃς εἰς τὰς Μ. Ἀγγελίας· διὰ τὸ ἄλλο, δὲν ἐνοῶν· θεθαίως δὲν θὰ ἐλήφθῃ κάποια ἐπιστολὴ σου) Δοξασμένην Ἑλλάδα (ἔστειλα, εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας· πῶς τὴν ἀγάπην μαρτυρεῖ τὸ γραμματάκι σου) Ἐνδοξον Βοσκοπούλαν (βέβαια, τώρα ἔχει ἄλλον ἀριθμὸν) Ἐγγενίαν Γ. Γ. (εἰς ἀπλοῦν χάρτην· ἡ 9 παράγραφος τῶν ὄρων τῶν Διαγωνισμῶν τὸ λέγει σαφῶς) Ἐθνικὴν Παλιγγενεσίαν (ἔστειλα) Δάκρυον τῆς Παναγίας (αὐτὸ πλέον ἀπὸ σὲ μόνον ἐκφράζεται) Ἐνδοξον Νίκην (ἔστειλα) Γενναίωρον Ἑλληνα (θὰ πῶ εἰς τὴν Ἀγροσίαν Χ, ὅτι εἶσαι κατενοουσιασμένος μετ' ὁράτων τετραδίων τῆς Τρελλῆν Ναυτοπούλαν (προσεχῶς) Ἐθνικὸν Στόλον (σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ζεπάλομα καὶ καλὴ ἀρχή· ὠρασιότητ' ἢ ἐπιστολὴ σου) Ἐξωναίκα (πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ περιγραφή τῆς ὑποδοχῆς τοῦ Διαδόχου μας εἰς τὴν ἐλευθερωμένην σὰς πόλιν) Ἀνάμην τῆς Θελήσεως (ἔλαβα· εὐχαριστῶ) Ε. Γ. Μ. (ὄχι· δὲν εἶνε) Ἐνθουσιώδη Ἑλληνα, Τρελλοκούρισον, κτλ. Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 22αν Μαΐου, βάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

137ος Διαγωνισμὸς Λύσεων Ἀπριλίου—Ἰουλίου (Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 4ης Ἀγοστίου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχον ἀκόμη δημοσιευθῆ). [Ἀπὸ σήμερον δημοσιεύονται Ἀσκήσεις ἐκ τῶν Συλλογῶν τοῦ 138ου Διαγωνισμοῦ. Ἡ δημοσιεύσις θὰ ἐξακολουθήσῃ καθ' ἑλλην τὴν Β' Ἐξάμηλιαν. Τακτοτελέματα τοῦ 137ου Διαγωνισμοῦ πρὸς σύνθεσιν Ἀσκήσεων θὰ δημοσιευθῶν προσεχῶς.]

273. **Αεξίγειρος**
Τὸ πρῶτον μου φωνῆεν, τὸ ἄλλο ἀριθμός· τὸ ὄλον μου ἠρίον ποῦ τρέμει πᾶς θνητός.
Ἐστάλη ὑπὸ Χριστοφόρου Γ. Ἀλοῦνη

274. **Στοιχειοτονόγραφος**
Ἄπ' τοῦς Ἀποστόλους κάποιον Ἄν τὸν ἀποκεφαλίσῃς, Καὶ τὸν τόνον του κουνήσῃς, Εἰς τὸ στόμα σου θὰ μῆθ' ἔχει θὰ παίξῃ μουσική.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πουπουλένιας

275. **Αἰνίγμα**
Μ' εὐρίσκεις εἰς τὸ σκότος· Ἄλλ' ὄχι· κ' εἰς τὸ φῶς· Ἐν τούτοις μ' ἔχει ἡ μέρα Καθὼς κ' ἡ νύκτα.—Πῶς;
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γενναίου Πυροβολητοῦ

276. **Μωσαϊκὸν**
Ἡ Σύρος καὶ ὁ Πόρος Ἡ Σύρος κ' ἡ Ἰακρία Συνθέτουν ἕνα ὄρος Γνωστὸν ἐπὶ Ἑσπασαλία.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βαλκανικῆς Συμμαχίας

277. **Τρίγωνον**
* * * * * = Προφήτης.
* * * * * = Νῆσος.
* * * * * = Ἀρχαῖος θεός.
* * * * * = Νῆσος.
* * * * * = Ἐπίρρημα
* * * * * = Σύμφωνον.
Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἰδεώδου

278. **Ἐπιγραφή**
ΦΙ ΕΛ
ΙΤ ΡΟ
ΣΜ ΣΙ
ΟΥ ΤΝ
ΑΣ
Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.
Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ἀνδρέου Εὐζωνάκη.

279. **Μαρινὴ Εἰκὼν ἀνευ Εἰκόνος**
— Διλικὰ Πέτρολ Γιάννη! Νὰ ποῦ τὰ κήραμα ἐπιτέλους!
— Ποιά, καλέ;
— Μὰ σὰς τὸ εἶπα!
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστέρου τῆς Ἐλευθερίας

280. **Μεσοστιχὴς**
Τὰ μεσαία γράμματα τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειράν πάλιν τῆς Ἑλλάδος:
1, Μέρος τοῦ Ναοῦ. 2, Μία τῶν Μοιρῶν. 3, Κράτος τῆς Εὐρώπης. 4, Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 5, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐνθουσιώδου Ἑλληνοῦ

281. **Φωνηεντόλιπον**
ν - γπ - κρς - πδ
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πουκουλένιας

282. **Γρίφος**
εἶθε εἶθε εἶθε εἶθε
εἶθε εἶθε εἶθε εἶθε
εἶθε εἶθε εἶθε εἶθε
εἶθε εἶθε εἶθε εἶθε
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σημαίας τοῦ Ἀβέρωφ

ΛΥΣΕΙΣ
Τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 13
133. Πεντελικὸν (πέντε, λόκον.)—134. Βῶλος-πόλις.—135. Ὁ γραμματικομοστικός.
136. Α 137. Τῶν δυστυχοῦντι μὴ ΜΙΑ ἐπιγέλα. (Ἡ ἀνάγνωσις ἀρ- ΔΙΘΡΑ χρίζει ἀπὸ τὸ μεσαῖον Γ, κα- ΑΡΑ τέρχεται εἰς τὸ Ω, κάμνει Α τὸν γῆρον τοῦ σχήματος καὶ καταλήγει εἰς τὸ μεσαῖον Α.)—138-142. 1, Ἄρα (ΑΤΡΑτος...), 2, Πόλις (Πόσο ΑΥ- Πούμαι...), 3, Ἀθῆναι (πρωΙΑΝ Ἡ ΘΑ- λασσα...), 4, Ἄρα (Πόσο ΓΡΑφεις...), 5, Λαμία (τἆ ΙΜΑΛεία.)—143. ΣΑΜΟΣ- ΕΡΑΤΩ-ΙΩΝΑΣ (ΣΕΙρήνες, ἌΡΩμα, ΜΑΝδολίνον, ὍΤΑσπης, ΣΩΣίδιον.)—144. Ὅποιος βιάζεται σκοντάπτει.—145. Κενὸς σάνκος δυοκόλος ἴσται ὀρθιος (κ' ἐν Ὅσσα κ'—ὡς δὲς—κ' ὄλος εἰς—τὰ τε—ὀρθή ὡς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
[Ἡ λέξις μετ' ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 σιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοῦς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5 μόνον μετὰ πᾶσα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μετὰ κεφαλαία τὸ τετραπλάσιον. Ἐλάττωσις ὄρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ἀλιγώτερα τῶν 15 πληθύνονται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος ἐστὶ καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μετὰ κεφαλαία ἢ παχέα ἢ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 σιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἑξὲς λέξεις ἀπλά.—Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίας δὲν δημοσιεύονται.]

Παιδιά ψηφίσατε, ἂν εἴδατε Ἑλληνας, τὸ **ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ ΟΝΕΙΡΟΝ Ἀναστηθεῖσα Ἡπειρος.** (ἸΓ' 195)

Θερμῶς εὐχαριστῶ πάντας τοὺς ψηφισάν- τας με καὶ παρακαλῶ αὐτοὺς ὅπως μὴ λησμονήσωσι καὶ κατὰ τὴν τελικὴν ἐκλογὴν τῆς Δ' τριμηθίας τὸ ψευδώνυμόν μου.
Δοξασμένο 1912 (ἸΓ' 196)

Θερμὰ συγχαρητήρια, Ἑλληνικὴ Καρδιά, διὰ τὴν ἐπιτυχίαν σας.—Γλυκεῖα Αὔρα.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ ΟΝΕΙΡΟΝ ΔΟΞΑΣΜΕΝΗ ΕΛΛΑΣ
Ἐπιφύται: Δημοφεισίματος, ὑποστηριζό- μενοι ὑπὸ τοῦ κραταιοτάτου Συλλόγου «Ὁ Θρίαμβος» (ἸΓ' 198)

Ἐγὼ μόνον ἀπέμεινα ἀπὸ τὸ 21 Ὅλοι νὰ τὸ τιμῆσετε καὶ πρῶτην νὰ ψηφίσετε, παρακαλῶ ἐμένα **ΗΡΩΙΣ ΤΟΥ 21** (ἸΓ' 199)

Ἐπὶ σκοπῶν ἐπὶ **Πανελληνίου Ὀνειρον**, ὅτι θὰ τὸ ὑποστηρίξω φανατικῶς. **Ὀνειρευμένη Ἑλλάς.** (ἸΓ' 200)

Εὐχαριστῶ ἐγκαρδίως πάσας καὶ πάντας τοὺς τιμῆσαντάς με διὰ τῆς ψήφου των. Ἰδιαιτέρως τὸν Σύλλογον **ΘΡΙΑΜΒΟΝ.** Ζήτησὲ **ΘΡΙΑΜΒΟΣ!** **Ὀνειρευμένη Ἑλλάς.** (ἸΓ' 201)

Ἀγαπητὴ Ἀναστηθεῖσα Ἡπειρος, γιὰ τὴν γιορτὴν σου δέξου τὰς πλέον θερμὰς μου εὐχὰς.—**Αἰτική Δύσις.** (ἸΓ' 202)

Ἀνταλλάσσω c. p. Ἀγγλιστί, Γαλλιστί, Ἰταλιστί, Γερμανιστί, Ἑλληνιστί. Δι- εὔθυναι: Σπυρίδωνα Πουλάκον, μαθητὴν τῆς Γυμνασίου, Καλάμας. (ἸΓ' 203)

Ψηφίσατε τὴν ὄλον **γηρίστε τὴν, παιδιὰ τὴν ΜΠΑΡΟΥΤΟΚΑΠΝΙΣΜΕΝΗ** μας. **Ἑλληνικὴ Καρδιά.** (ἸΓ' 204)

ΜΠΑΡΟΥΤΟΚΑΠΝΙΣΜΕΝΗ ΓΑΛΑΝΟΛΕΥΚΗ
Καὶ ποῖος δὲν θὰ σὲ ψηφίσῃ;
Ὅλοι μὲ τὴν **Ἑλληνικὴ Καρδιά** τους!

ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 24ου ΦΥΛΛΟΥ
("Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 209).

ΑΘΗΝΩΝ: Χρίστος Γίλιας, Ἡρώς τοῦ 1912, Νικ. Παπαδόπουλος, Ἰουλιὰ Β. Χαντζηκωνσταντίνου, Λεωνίδας Κ. Μωραΐτης, Ἐνδοξος Ἀκρόπολις, Ἐν- δοξος Βοσκοπούλα
ΒΟΛΟΣ: Ζέφυρος.
ΔΕΡΒΕΝΙΟΥ: Ἐλένη Α. Ἀδαμοπούλου, Κατί- να Α. Ἀδαμοπούλου.
ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Γλυκεῖα Αὔρα.
ΗΡΑΚΛΕΪΟΥ: Τρελλὴ Ναυτοπούλα.
ΘΗΒΩΝ: Σωτ. Γ. Σίννης
ΙΘΑΚΗΣ: Γεράσιμος Κ. Κολαΐτης
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Ἀναθωογονηθεὶς Ἑλληνισμὸς Ἐλένη Ι. Ολονομίδου.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Ἀθαν. Δ. Κανιάρης, Παναγ. Βλάσης, Νικόλ. Βλάσης, Νικόλ. Βλ. Κόλλιας.
ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Γεώργ. Α. Πάτερης, Σωτηρ. Ἀναστ. Βασιλακόπουλος.
ΔΕΥΚΡΕΣΙΑΣ: Ἐθνικός Στόλος (23)
ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ: Κλεομ. Γ. Κοτοπούλης.
ΠΑΠΑΔΟΥ: Σουλ. Α. Φλασιδῆς (23,28)
ΠΑΤΡΩΝ: Πατριὸν Ναυτοπούλου. (23,24)
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Καλλιόπη Δαμάσκου, Ῥάων Κ. Σκέντησης, Νικηφόρος Ναυμαχία.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Σ. Α. Ζάχος, Προκ. Μπουμπού- σης, Ρολλάνδος Π. Λεγκάλ, Μαρία Ν. Καναρά, Ἰωάννης Γ. Νάστας, Παῦλος Β. Τυπάλδος, Με- γαλόφρων Κωνσταντίνος, Κωνστ. Ι. Σπανός, Νικόλ. Ζ. Σπάλτας.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ
Τῶν εὐρόντων ὀδὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐπέστησαν εἰς τὴν Κληρωτῆα καὶ ἐκλήρωθησαν οἱ εἶης δύο: **ΧΡΙΣΤΟΣ ΓΚΙΚΑΣ** ἐν Ἀθήναις, καὶ **ΝΙΚ. ΒΛΑΣΣΗΣ** ἐν Κορίνθῳ, οἱ ὁποῖοι ἐνε- γράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ τῆς Ἰουνίου. Πλεονάζουν λεπτὰ 30 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγω- νισμὸν.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ
Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔξοχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχῶν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑψηλαίαι καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20 Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15 Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25
Ἐσωτερικοῦ:	Ἐξωτερικοῦ:		
Ἔτησια . . . . . ὄρ. 8,—	Ἔτησια . . . . . φρ. 10,—	ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ: 1878	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Ἐξάμηνος 4,50	Ἐξάμηνος 5,50		
Τριμηνος 2,50	Τριμηνος . . . . . 3,—	ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὅδος Ἐυρυπίδου ὄρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλειον	
Αἱ συνδρομαὶ δεχονται τὴν ἰην ἐκάστου μηνός.		Περίοδος Β'.—Τόμος 20ῦς	
		Ἐν Ἀθήναις, 1 Ἰουνίου 1913	
		Ἔτος 35ον.—Ἀριθ. 27	

Η ΚΡΙΝΙΩ

ΑΣΠΡΟ ΜΕΡΜΗΓΚΙ, ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5'. (Συνέχεια).
— Καλὰ λέτε, κύριε Τερμίτης, ἀπε- κρήθη ἡ Κρινιώ πρέπει νὰ φυλάγουμαι.
— Ναι, παιδί μου! καὶ νὰ μὴν ἐμπι- στεύεσαι, νὰ μὴ ξανοίγῃσαι. Νά, κύρι- ταξ' βλέπεις ἐκεῖ πάνω, 'ς ἐκεῖνο τὸ κλαδί, ἕνα πουλὶ με μαῦρο κεφάλι;
— Μάλιστα, τὸ βλέπω...
— Τὸ λένε Καλογρήτσα καὶ εἶνε ἔχθρος φοβερός!
— Κοι ἔμω εἶνε τόσο ἔμμορο!
— Δὲν ἔχει νὰ κάνῃ ἡ ἐμμορφία! Ἄν αὐτὴ ἡ Κα- λογρήτσα μὰς ἐβλέπε τώρα, θὰ ἔπερτε ἀπάνω μας καὶ θὰ μὰς ἔκανε καὶ τοὺς δυὸ μας μιά χαψιά! Τὸ ἀηδόνι ποῦ τραγουδεῖ τόσο γλυκά, ὅταν τὰ πάντα κοιμῶνται στὸ δάσος καὶ τὸ χλωμὸ φεγγάρι ἀνεβαίνει στὸν οὐρανό, — ὁ πυρσὺλης ὁ κοκ- κινολαίμης, ποῦ εἶνε μιά χαρὰ νὰ τὸν βλέπῃς καὶ νὰ τὸν ἀκούῃς, — ὁ κορυδαλός, ἡ καρδερίνα, ὅλ' αὐτὰ τὰ ὄρατα πουλιὰ ποῦ μὰς θαυ- εῖωνουν μετὰ πτερὰ τους καὶ μετὰ κελαδῆματα, εἶνε πλάσματα ποῦ τρέφονται με μερμήγκια. Εἶνε ὁ σκληρὸς νόμος τῆς φύσεως: καθὲς ζων- τανὸ τρώγει τὸ ἄλλο ζων- τανό, ποῦ τοῦ χρειάζεται γιὰ νὰ ζῆσῃ. Νά, καὶ μεῖς τὴν χαιμῶνα, θὰ φάμε τῆς μελί- γρης μας, ἐκτός ἂν φαγω- θοῦμε προτῆτερα ἀπὸ κανένα ἄλλο μεγαλύτερο ἐντόμο ἢ πουλί.
— Τὶ φοβερό! εἶπε ἡ Κρινιώ.

«Βλέπεις ἐκεῖ - πάνω ἕνα πουλί;...» (Σελ. 213. στ. α')

— Φοβερό-ξοβερό, αὐτὸ εἶπε εἶπε ὁ σοφὸς Τερμίτης. Πρέπει κανεὶς νὰ τὰ ξέρει ὅλα καὶ νὰ φυλάγεται. Ἄλλὰ στάσου γιὰτὶ ἐφθάσαμε... Μπα!
Τὴν στιγμὴν ἐκείνη, καθὼς ἐτοιμά- ζετο νὰ τριγυρίσῃ ἕνα φυλλαράκι ποῦ τοῦ ἐφραξε τὸ δρόμο, εἶδε μετὰ μὲ μὲτὰ τοῦ ἐκπληξί, ὅτι ἕνας μεγάλος βάλτος ἀπλωνε μπροστὰ τοῦ τὰ θολὰ του κιτρι- νωπά νερά, ποῦ τὰ ἐρρυτιδῶνε ὁ ἀέρας.
— Διάβολε, εἶπε· νὰ κάτι ποῦ δὲν μποροῦσα νὰ τὸ προβλέψω! ἢ βροχὴ γέμισε αὐτὸ τὸ λάκκο.
— Δὲ θὰ μπορέσωμε νὰ περάσωμε, ἐκτός ἂν καμῶμε ἕνα μεγάλο γύρο, εἶπε ἡ Κρινιώ.
— Ναι, αὐτὸ θὰ κάνατε σεις, τὰ τῆς χώρας ποῦ ἔχει ἀσπρὸς ἀνθρώπους. Ἐγὼ ὁμῶς, ποῦ ἐρχομαι ἀπὸ μακριὰ, ξέρω πράγματα ποῦ δὲν τα ξέρετε σεις. Κότταξε, μικρὴ μου. Κάθε φορὰ ποῦ φουσᾷ ἀέρας, βλέπεις πῶς ἕνα ξε- ροφύλλο, πεσμένο στὸ νερό, ξεκιναὶ καὶ φθάνει πλέωντας ὡς τὴν ἀπάναντι ἔχθη, καὶ ἔπειτα πάλι, ποῦ τὸ παίρ- νει ὁ ἀέρας, γυρίζει ὀλόγυρα στὸ βάλτο κ' ἐγγίζει τῆς ἀκρῆς του; Θὰ σταθοῦμε ἀπάνω 'ς αὐτὸ τὸ φύλλο, τὸ πὶδ ξερὸ κ' ἐλαφρὸ ἀπ' ὅλα, κ' αὐτὸ θὰ μὰς βγάλῃ ἀντίκρυ μιά χαρὰ. Ἐλα!

Ἡ Κρινιώ ἀπομέρα τῆς ἐφοβοῦνταν. Ἄλλὰ πῶς νὰ τολμήσῃ νὰ δείξῃ τὸ φόβο τῆς στὸν Τερμίτη, ποῦ βέ- βαια θὰ τὴν ἐμάλωνε αὐ- σιηρὰ ἢ θὰ τὴν ἐκοροῖδαυε σκληρὰ;... Αὐτὸ συλλογι- ζουνταν ἀκόμη καὶ δὲν ἤξευρε τί νὰ κάμῃ, ὅταν ὁ σύντρο- φὸς τῆς, γλυστρωῖντας ἀπὸ πάνω ἀπὸ ἕνα χορτάρι, ποῦ ἄγγιξε ἰσα-ἰσα τὸ ξεροφύλλο, κατέθηκε καὶ στάθηκε 'στὸ αὐτοσχέδιο πλοῖαρι. Μ' αὐτὸ ξεθαροῦντας ἡ Κρινιώ, δὲν ἐδίστασε πιά, (ἢ) ἔκαμε κ' αὐτὴ τὸ ἴδιο, καὶ σὲ λίγο βρέθηκε κοντὰ στὸν Τερμί- τη, ἀπάνω στὸ ξεροφύλλο.
Ἡ προφητεία τοῦ γέρου (* Ἴδε εἰκόνα προηγουμένου φύλλου, σελ. 208.